

En uformel snak om blod og biler

Interview med kunstneren Bjørn Kromann-Andersen, som har skabt en installation til udstillingen og iscenesat den trafikskadede bil.

Mary-Ann: Vil du sige lidt om installationen på Steno Museet, blodvæggen, eller hvad man skal kalde den, og den trafikskadede bil. Dine tanker omkring udstillingen?

Bjørn: Det er jo en anden måde at arbejde på, ikke noget man kan skrive sig frem til, mere noget intuitivt, og samtidig var det jo på sin vis en bunden sted- og emnespecifik opgave. Der var det med blodposerne, vi skulle lave noget med. Hvordan kan de formidle et udtryk på en ny og spændende måde. Det måtte vi overveje. Og så skulle hele blodafsnittet jo placeres i sammenhæng med en permanent udstilling.

Blodvæggen omfavner ligesom blodudstillingen og skaber en naturlig skillelinje til den permanente udstilling. Blodudstillingen skulle jo arbejde sammen med den permanente udstilling

og arkitekturen på museet, og samtidig skulle blodvæggen placeres sådan, at man så at sige bliver forklaret ind i rummet.

Mary-Ann: Hvordan var det med blodposerne?

Bjørn: Jo, der skulle bruges 100 blodposer i udstillingen, for det er det antal poser, der bruges hver dag på Skejby Sygehus. Vi tog ud til Jan Jørgensen i Blodbanken, og efter det besøg voksede ideerne. Det var egentligt banalt, noget med, at vi fandt et lysbord, og det var jo smukt, når de blev gennemlyst. Der opstår en anden stoflighed, og farverne træder frem på en anden måde.

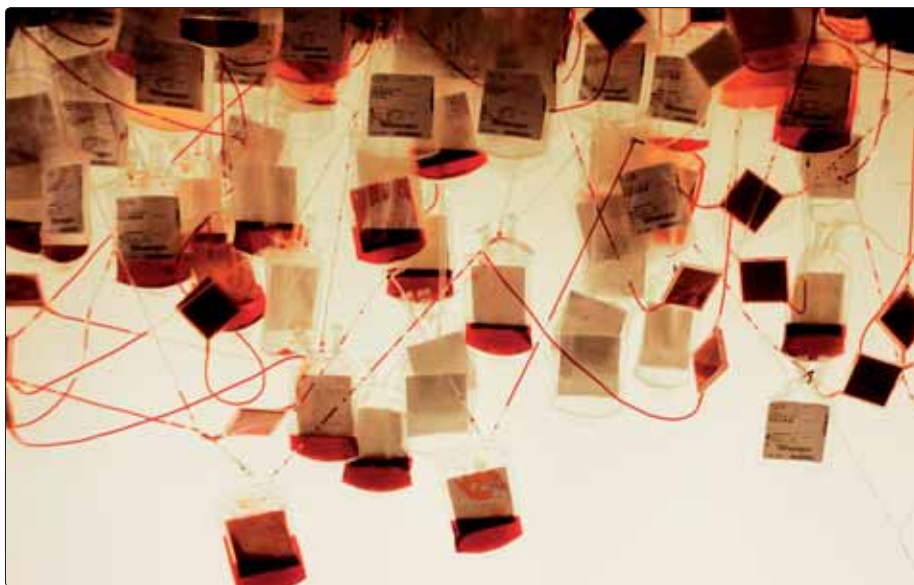
Ideen med en lysvæg på rundt regnet 6×2 meter med blodposer med teaterblod opstod efter det besøg. At hænge poserne op på væggen var så en anden proces – som at male på et stort lærred, hvor poserne er penselstrøgene. Der skulle altså skabes en komposition, sådan at blodvæggen kunne fremstå som et stort maleri, der samtidig rummer masser af

detaljer, som kan nærlæses af publikum. Detaljerne er selvfølgelig den enkelte pose, dens form, farve og placering, men også forbindelserne mellem poserne, slangerne og de rektangulære filtre.

Der er jo mange lag, der skal være i orden, når man laver en udstilling. Her var det bl.a. bilen og væggen, farver og takter og genstandene generelt, der skulle arbejde sammen.

Mary-Ann: Og bilen?

Bjørn: Bilen var på sin vis også en bunden opgave, fordi man ved, at der bliver brugt meget donorblod ved bilulykker. Men det skulle være den rigtige bil. Bilen, som står på museet, er den rigtige, også formidlingsmæssigt. Den ene side er jo bil, en pæn bil, den anden side er deformeret, maltrakteret, nærmest ikke bil mere. Denne side minder slet og ret om, hvor galt det kan gå. Bilen er samtidig ikke for meget – den er ikke klam. Hvis f.eks. hele kabinen havde været smadret, så havde det nok været for me-

Udsnit af blodvæggen med blodposer. (Foto: Preben Stentoft)

get. Det er en balance. Igen har det vel med intuition og vurdering at gøre.

Mary-Ann: Hvordan var det som kunstner at arbejde sammen med Steno Museet?

Bjørn: Der var en meget positiv indgangsvinkel hos alle. Jeg vil gerne fremhæve værkstedsfolkene. Jeg kunne ikke have lavet installationen uden dem. De er meget hjælpsomme og arbejdsomme, men det er Hanne og Morten nu også. Alle gik til den – eller hvad man skal

sige. Der var samtidig nogle gemytlige sammenstød, for som billedkunstner har man jo nogle andre overvejelser end museumsfolk. De er sådan en slags genstandsfetichister. Men det er nu en meget gennemført og flot udstilling både hvad angår tekst, ting og montrer. Susannes layout er rigtig fint, banner, indbydelse, det hele.

Jeg synes, at jeg fik meget frie hænder samtidig med, at det jeg lavede, selvfølgelig skulle relatere sig til sagen, til emnet. Man skal respektere sagen, stedet, de ansatte

og prøve at lægge sit “kunstner-ego” lidt på hylden. Det er jo ikke en kunstudstilling. Man skal gå i dialog med sagen. De var meget lydhøre på museet, og jeg har haft meget at skulle have sagt; der var en fantastiske lydhørhed, og jeg har fået rigtig god respons.

Jeg kan godt li’ at arbejde stedspecifikt; kunsten skal jo gå i dialog med omgivelserne, og det mener jeg, at den gør i blodudstillingen.

Mary-Ann Kromann-Andersen